

CHARLES JARVIS

“Twintigduizend Mijl
Onder De Belgische Zeebodem
Zonder Vriendschap, Voedsel En
Verlichting”

VITALSKI PRESENTEERT

Twingtigduizend Mijl Onder De Belgische
Zeebodem Zonder Vriendschap, Voedsel en
Verlichting

Voorwoord door Charles Jarvis

© 2019, Charles Jarvis, Berchem-Antwerpen

Niets uit deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

D/2018/Kristof Gabriel van Hooymissen, uitgever
ISBN 9789402188615
Tweede druk

INLEIDING

Door de beroemde Nachtmarkies Vitalski

Hello readers,

Langzaam maar zeker werken we voort aan deze serie, “de vrienden van Vitalski”. Na Manu Bruynseraede met zijn pornoroman “een jaar in Gomorro” is het tijd voor Charles Jarvis. In mijn eigen romancyclus, De Geur Van Nat Haar, heet deze kerel “Charles Maria Nelson”. In het derde boek van De Geur Van Nat Haar komt dit personage om het leven, en eindigt zijn legende - een reden te meer om hier nu de échte waarheid eens te bekijken, uit de mond van Charles Jarvis zelf ...

Niet alles is even leesbaar, maar het is graaf dat hij het überhaupt voor mekaar heeft gekregen om ons een glimp van zijn helse leven te bieden, nog terwijl hij er zelf middenin zat ...

Vitalski, inleiding geschreven te Sintra, Portugal, in “Hotel Lord Byron”, april 2006.

VOORWOORD DOOR CHARLES JARVIS

Beste lezers en lezeressen,

Deze tweede druk van mijn debuut autobiografische roman is netjes terug uitgetypt door mijn goede vriend en soulmate Kristo (Kristof Gabriel van Hooymissen). Sommige onder jullie zullen niet meteen de clue van het verhaal vatten, maar rond deze periode, namelijk 2003-2006 heb ik kleine papiertjes bijgehouden in een map om dit eventueel later als een boek uit te geven. Het originele handwerk heb ik cadeau gedaan aan Lizzy (thanks a million Lizzy). Zij had het moeilijk te begrijpen en ontcijferen - want ik was toen nog vrij verslaafd aan verdovende middelen, hier ben ik ondertussen zo goed als vanaf. Halleluja. Ik wil Vitalski ook hartelijk bedanken om zonder eigenbaat mij mijn gang te laten en geen censuur te plegen op werk dat artistieke vrijheid dient te hebben. Veel leesgenot.

Charles Jarvis

Berchem, 24 februari 2019

(Eerste druk was in 2006 op de markt verschenen in slechts 300 exemplaren)

Nota van de uitgever :

Charles is een goed mens en heeft een gouden hart, respecteer Hem aub een beetje (veel). En : drugs is leuk, maar yoga en meditatie zijn nog leuker, en een natural high, why don't you give it a try? - Kristof Gabriel van Hooymissen

POEM FOR THE BOOK ...

A JUNKIE'S JOURNAL

Jarvis C.

2003 (two thousand and mother fucking three)

Mr Jarvis advice's not to let too young children to read this book.

This is the introduction to the autobiographic life story of the singer-songwriter: Charles Jarvis. It covers a large section of his life, love and passions for his friends, his child & most important he explains the way he feels about life in general.

The book is full of sex, drugs and rock & roll, so some readers might find a few things told offensive...yet it couldn't have been written any other way; because all the stories, friends and events are based on his real experiences as child leading up to the way he is now (35). Charles Jarvis: "I couldn't have done this book without upsetting or shocking some people; because these are just enemies or friends and no tenderness. If you do

take offence I urge you to by another book. My life; by me: written on january-march 2004.

The lines of perception

(1) The holes in my face, next to my eyes so tired, take me on a holiday, make me dream, far, far away!

The Bolivian powder comfortably numb, my aching wrinkled old face & body so sweat, and products an addiction that takes a lot of money to feed.

I need a little more cash, so I'm going to work here, there and everywhere and get to be an overnight fucking millionaire.

This life invites and excites me to rise, in the morning today, and hard times are sedated, and pain as well, slowly the pain goes away ... high as a kite, night tommorow and today. High in the sky this is my life this is my way I choose to stay and you have no right to interfere anyway.

Charles Jarvis 2003

(2) So here we all sit, wondering what to do, about the wrongs and rights and the space in between her, you and me. I love all of

you people, though I'm sure I drive you mad sometimes. It's just hard for me to trust anyone completely and that includes myself by and by. I know being honest is something not to taken for granted, and a fool sells his soul for a drink at any old bar at every minute of the day. Help me through this hard shit time and my complete friendship, you're in every time of my life on this stage and if I get stuck in the spirit world, I'm going to haunt you in a loving way.

Lot's of love

Charles John Alexander Jarvis, Jan. 2006

(3) *Disillusion is in the house; a song for mother earth.*

By Charles John Jarvis

Inspired title by SMS chat KA 2

You don't have to be a genius to see, that the ways of the word turning on its axes is failing into disaster, days yet to come, you see. Disillusion is in the house, and it's plain to see, unless you disagree. You never expect so much but save the plants, and

nature, and suddenly everybody's Joe Green when it's all too fucking late, and the joke is on us, you see, the four horsemen of the apocalypse to come any day, and judged if so I will be also (I guess so) and it's plain to see, disillusion in the house and my child is now passed year three.

(4) Die zijn binnen ... so what!

Ik hoef geen bekende B.V. te zijn. De meeste zijn zeer verliefd op zichzelf, die mensen kunnen niet acteren en blijkbaar is het een soort gesloten clubje en allemaal hebben ze "Oh zo mooie stemmen" ... Maar waar zit het gevoel? Ze zingen mooi maar zijn zo bang een valse noot te laten vallen die ze niet van het hart en the inner soul zingen: het schijtpaleis noem ik dat. Blokken is OK, een leuk entertained programma waar, waar eigenlijk iedereen naar kan kijken.

Ze schijten op mijn hoofd die BV's. Allemaal weten ze dat ik mooie songs en melodische ballades kan schrijven. Wat me ook stoort aan hen is, mijn leven is niet zoals het hoort "keurig", netjes in een rij.

Fuck toch off!! En drugs en drank, die hebben niets te maken met muziek, maar dat is de schuld van de managers en de multimedia. Kijk ik kan ideeën krijgen met of zonder.

- (5) En die inspiratie komt meer vanzelf of van bovenaf. De teksten moeten dan ook een ingeblikte tijd zijn, een moment van zo denk ik erover & dit is mijn leven en dat waren mijn gedachten over die ervaring. Met gebruik kun je soms alles veel gemakkelijker zien en er is overal wel een kant die op een aantal andere plaatsen zit. Maar componeren op drugs, NEE, dan is het een warboel en krijg je het gevoel fake, onnatuurlijk werk te hebben gemaakt. Af en toe wel een mega goed concert met hallucinante “*love pills*” maar dt waren heel experimentele momenten en zolang we op dezelfde golf aan het surfen waren, nou ja zo nu en dan kan dat wel eens. Maar nu wil ik een nieuwe manier van werken sober en zeer gefokt op de sounds om ze tot hun beste capaciteit naar voor te laten komen.

(6) Maar stel nu dat je gebruik je muziek begint te “lageren” en je muzikanten zien dit, dit scenario zal niet meer gebeuren omdat ik sterk geloof dat het schijfje “better man” die we nu binnen een dikke maand in de bossen gaan afmaken, frustrerend want voor alles dat wij, maar vooral het bloed zweet en de tranen die deze nummers teweeg gebracht hebben. Al deze songs die op plaat zijn recht van het hart; en zouden zonder een reden (mijn zoon) om verder te gaan heb ik liefde voor een klein mannetje, die ik hielp maken. “Papa!”. Nu ja zoon, het leven zit vol mooie en vreselijke gebeurtenissen maar zolang jij, mijn schatje, een goed mens blijft in hart en ziel ... zoals je nu bent Atze, het lieve, dierbare kind van ons.

(7b) 1. Vrijdag : 's Avonds om 8 uur repetitie met pianist + zangeres die auditie komt doen.

2. Zeer dringend Flip zien voor onze installatie ontwerp Jarvis: self esteem is in the power of any mind, and all you need is courage and willpower.

Borgerhart 2004. Als ik nog niet te laat ben voor mijn kunst (deze keer professioneel, maar via

vrienden en academies) een stuk of 50 capsule-flesjes, die ik van de apotheek “koop”, liefst gratis krijg.

Thema Borgerhart 2004.
Dummy(33)

Belangrijk: zeker op tijd terug van Antwerpen.

- 's avonds om 8 uur repeteren
- vroeg opstaan, gitaar mee, buske aan de kathedraal van Antwerpen
- Shorty bellen om te vragen of hij mij richting Antwerpen wil brengen
- 's avonds Jurgen bellen en zijn zo van het hopelijk veel verdiende geld in Antwerpen terugbetalen

Last but not least, Filip moet ik zien dit weekend, voor het ontwerp van mijn kunst van Borgerhart 2004 (misschien kort naar Danny Lobe bellen zodat ik zeker nog op tijd kom.)

Bedoeling van dat werk:

Je kan zelfvertrouwen (placebo caps, maw nep pillen, want als je iemand overtuigt dat iets paté, bijvoorbeeld, op toast is, kan het evengoed Kittekat zijn. Het best realiseren door positief de

mensen een illusie (positief) te geven dat als ze pak een week iets zo doet of anders (dat hangt af van persoon tot persoon) mensen tot extremen kunnen maken.

(7) Geloven : een mens is een zwak wezen, alleen als je 1 of 2 vrienden om je heen hebt zal je veel minder zenuwachtig zijn en die “apotheekpotjes” kunstinstallatie ... wil zeggen zelfvertrouwen.

Kort gezegd : installatie, een potje zelfvertrouwen zonder dat de consument doorheeft dat hij of zij door de gedachte moed kan krijgen.

Het begint niet (in mijn mening) bij jezelf, het is iets dat je opbouwt door met je psyche een positief geloof in jezelf te creëren.

2^e bedoeling van dit werk dat in februari in Antwerpen af moet zijn is : een mens kun je alles wijsmaken, zowel in positieve als in negatieve zin. Maar “installatie coincidence pills” betekenen niet drugs, ik bedoel positieve energie uit nep pillen.

(15) See you Atze my son, be happy without pain. But boy, once the chicks start to follow you around, and with this you will thinned in your puberty, girls walking over eachother because you got the Jarvis way. Like me, we didn't stop trying until the lady is madly in love too.

Dearest Atze, in my 20's I had so many girls idolising me, man I had Rock & Roll (=2 girls want me both)? A blowed girl was seeing slapping my cock so enormously scratching their eyes and man she idolised out for me.

Veerle was her name. And by God, she just loved fucking resting fucking after a big show with the musicians: Robert Mosuse, Wim van Emmeren, Bart Harmonica & Timmy.

Heel kort wat mensen vonden van de show in de grote zaal, gebouw La Mamonnia, vroegere Ancien Belgique. Na deze gig met Veerle naar mijn herenhuis en beneden nog nooit zo'n bevrediging tot dan meegemaakt.

(14) Don't ask me- words are away - never the truth about you son, and also you're my reason to keep living & my hopes for you and Els and me is that we give you unconditional amount of love.

And son, if you later have a dream go for it! Other dreams I have is to see you growing into a little man of zo ... But darling, don't miss the boat with your ambitions in life-just go for it, be happy and one more thing: if you later decide to be a musician, try to stay away from drugs. Papa had a drug life 15 years before you were born. If you just smoke some weed one and in a while I'm OK with that, (14b) but don't take junk, stay with clean nose away from the bad drugs like heroin. Please son if you are tempted, talk to daddy first, he will explain it looks cool and fun the first time, but hard drugs make you loose real friends and your creativity (cause I'm sure you will musicize). Couldn't be half as good as musician relaxed without dope and (if you may because 2 make songs like papa). Before I put the vocals on all my records or on talkshows as entertainer, I found out to just drink (for opening the voice box) a tiny little of Jack Daniëls of whatever whiskey their is ... But only oneman's drink and talking bottles of Spa blue on stage.

My darling son, if you want to become a musician in your life, and I hopefully can help with papers, getting you into a good booking agency and all I want to see before I go to the upstairs is Atze happy & if it's in the music, I would like to.

(8) Wat ik wil overleggen met Peter is, als the Ardennen songs af zijn en klaar om te mixen zou ik toch song 7: “Shake it like a bum” graag als een funky disco song. Kijk ik ga niet liegen tegen mijn mede-muzikanten, maar pak dat ik voor een appel en een ei een co-producer voor een aantal waar ik bij denk dat de man op geniale wijze geld moet die da nie direct doet, wel omdat hij blij is dat ik er kan lopen en praten zonder dat monster alcohol. En dat wil ik zelf aan mijn ouders vragen te betalen. Ik zou de eindmix in The Galaxy Studio’s willen laten mixen. Als ik straks Peter zie moet ik wel weten, alvorens de release moet de marketing (eventueel booking agency) stage uitstralen.
(tekening : with my friends by my side - better man)

(9) Die Veerle kon zuigen, ‘t is te zeggen en ze vroeg me: “Ben jij al eens lekker gepijpt geweest door een meisje of een vriendin?” Oh, ze waren niet echt goed. “Ok”, zei Veerle, omdat jij net zo een mooi anarchistisch optreden met bloed, zweet en tranen hebt gegeven, ga ik jou nu is lekker laten genieten.

Ik lag heel comfortabel terwijl Veerle de grote lampen uitdeed in een gezellige rode lamp en nog wat kaarsjes. Nu zal ik je een echt afgewerkte blowjob geven. Ga maar achteruit liggen en ontspan je (de grote tip langzaam opbouwen). Ze begon haar nat gelikte lippen over mijn eikel te wrijven en man zij kon zo lekker zuigen en tegelijk aan je kont wrijven en toen ik uiteindelijk klaar kwam krijste ik van genot!! Nu in't heden weet ik niet waar Veerle woont. Maar als ik ze ontmoet ga ik haar is verrassen, zij en ik hebben 1 stevige vrijpartij tegoed!

(10) Veerle had mij ook verteld, dat als je je vingers diep in je steekt en je trekt je af of je laat je bedienen, dat dat ook een lekker orgasme kan geven.

The story of my life, by me.

This short tinny paragraphs explains how the years making songs is not so difficult ... and my personal view is play it at home, time to try new ways and see later in pub before finishing a song you need after.

- Recording a record

My personal view:

Point one: Try to be like Peter's "perfectie" with a little bit of guts and never overproduce

Brug twee : In de opnames in de Ardennen ik weet niet wat jullie doen, ik breng geen alcoholische drank, no way; we gaan min of meer gezond eten. Maar vooral no stress, oh, en dit geldt voor mij ook: ik neem geen drugs!

De tien nummers allemaal inzetten, click-track indien mogelijk. Opnamen klaar na de fabriekgeboden en dan komt de beste plaat van het jaar uit.

(10b) De week opname in de Ardennen: gezond opstaan, liefst in 3 blokken per dag, 's morgens 1ste sessie, 's middags na bloedzuiverende thee en ademhalingstechnieken misschien pilootzang (maar potvis, probeert de piloot zang zo mooi te zingen dat we die mixen)

Wat mag niet mee naar de studio:

Punt 1 : géén drugs en ik zou zelf alle drugs bedelen. Frank ook geen weed want hij is meer alert van zijn drumpartijen als hij niet eerst 23

stickies weed geblowd heeft. Neem om het kort zoals ik dat zie is dit het beste lokaas, geen afleiding en Peter ge gaat er van verschieten when it comes to studio recording de final tracks I'm dictator in these ways I say Frank, Peter, this is it, these are the songs record & produced by Pimaenen, P you know ! know.

I believe if it's sponsored and the radio's play songs like Waiting Impatiently it's a hit.

(11) Over de jaren heen heb ik veel junks, dealers en muzikanten over de vloer gehad. Ze wilden me zelfs een gegeven moment uit het pand zetten (ze = de burenen). Maar mijn zuster heeft ze omgepraat.

Ik heb de jaren in Borgerhout niet veel songs gemaakt maar wel zo nu en dan echt goeie songs en gigs gegeven. Met de wereldbeker speelde ik op de markt bij de kathedraal en verdiende ik genoeg om mij en wat vrienden voor een dag goed high te maken, zonder ons over geld zorgen te moeten maken. In de jaren in Antwerpen ook Tom Pintens van Zita Swoon een beetje leren kennen. Maar jammer genoeg te zat geweest voor collaboratie.

1 keer elke maand feest bij Vital.

(12) En op die feesten, in de Pacificatiestraat op het Zuid in Antwerpen, was ik altijd de bezopen deejay. Ik draaide nummers zoals: Cool Thing en Sonic Youth en Debaser van de Pixies; de groep die ik via mijn broer Steve leerde kennen. Black Francis of zoals hij echt heet : Charles Francis.

Muziek zoals Rollins Band of the Wipers; met songs zoals : Over the edge of Down Town.

Wat ik als jonge snaak ook goed vond was Hunkyard van The Birthday Party ... de groep van Nick Cave : “Big Jesus trash can”.

Big Jesus is coming to your time and he drives a trash can. “Rats in paradise” van de mini L.P. Met dezelfde naam ook The Birthday party. Maar genoeg muziek, bij die feesten kwamen er would be kunstenaars, soms echte artiesten maar meestal overdreven posers die dachten de coolste “artiest” in the world te zijn. Vital ja, die was gewoon zichzelf, maar die jaren had ook hij een klein drankprobleem, omdat

peins, ik zijn relatie met zijn vrouw flink naar de klote ging. Maar even op de tanden bijten en je komt nog wel iets leuks tegen hopelijk.

Dan kunnen we in mijn hemelbed met de luxe dat je de lichten achter het bed kunt afdoen. Hé, nog wat leuk in mijn ondertussen zwaar cocaïnegebruik, ik ga van nu af aan die mensen die het niet voor me hebben en die café's die weten dat ik kan kickassen maar gemiddeld op podium is't niet vet. En ik wil Peter duidelijk maken wij moeten uit deze irrational depressing town, fuck man Peter let's do this when you record, you mix, shake it like a bum, remix door Tom Pintens.

(tekening : sneeuwman zonder lief)

DEEL 2 BOEK

HOOFDSTUK 1

(16) Eerst dacht ik, ik stop mijn levensverhaal in tekst om een boek te schrijven. Nu denk ik: “Hé, mijn leven is boeiend en vol hoogtes en laagtes in zeer controversiële decadentie, dat het gewoon verteld moet worden.”

Goed ik heb jullie al over de Tilburg tripervaring en het “kraakpand” in Tilburg verteld.

Zo nu zal ik mijn vier jaar Borgerhout (boven mijn zuster Julia), toen mijn ouders de villa in Oud-Turnhout verkochten. Het waren leuke jaren maar ‘k heb geen seconde nuchter geleefd in Antwerpen.

(17) Aan de andere kant

Ver weg ben jij ... vervlogen tijden zijn het vandaag zijn; gisteren en morgen is vandaag al. Vreemde leegte in een hart dat eerst vol met vreugde zat.

(18)

To trust in God, they say we must, but is there a clock that slowly, year after year, wipes tide to a state of late regrets. that one argument 10 years ago. That still stubborn can't be resorted by bloods, friends & families. So today my lesson is to believe in yourself no matter how many times you fall into the dark hole. Often people aren't exactly what they appear to be. In the last 2 or 3 months of this life it's hard for people to lay back and except I'm happy when bad thoughts, write away on poetic paper of my life's passion & I believe my music is what might save me. Cause a few people have already brought hope back by telling me like my words & songs full stop my child & the art + music is in the period of dark days. These loves of this my life makes me believe.

(19)

Lady night I stole all of your powder tonight, I'm nearly dying for you ... because I'm sick of everything people around me do. For a fucking manufactured patent anarchy, we don't shame for the crime of feeling good (the real thing makes us high and happy). For these fifteen minutes of a drug orgasm inside my mind after the preach of friends who do the same things they must think I'm blind. My sex and my drugs & rock & roll are my own business.

(21)

Voor de allerlaatste keer wil ik een flash, jazeker één keertje nog en dan stop ik want het is lang genoeg leuk geweest en stoppen terwijl het nog plezant is, dat is de beste manier om er een punt achter te zetten. Ik betaal mijn pef af en loop, zonder teveel lichamelijk maar veel geestelijke schade, weg. En blijf hopelijk even goed vriend van de man die mij eventjes hielp.

(24) ook (72)

Mijn leven nu, door mij (Niet weggooien!!)

Een romance die ik 1 en half jaar geleden had beloofde mijn memoires uit te typen, maar alles lag door elkaar. (Charlie '06)

1ste DEEL BOEK

2 ex-vriendinnen gezien, 1 daarvan, Lara Sels, gaf me een natte zoen. Ik herinner me dat ze altijd op me geilde als ik aan de speed zat. Dus vandaar, maar ze had een droge worst van een vriend die zenuwachtig zat met de gedachte van mij als spelbreker (dacht hij).

De andere ex was, niet de Els waar ik een kind van heb, maar het meisje die ook een kind bij had. Die van haar ex-lief tenminste. Ik kon me nog vaag herinneren toen ik thuiskwam dat ze mij eens flink had laten genieten met sex en liefde samen met een vriend, die toen regelmatig speedy met mij naar huis ging.

Ze is een lief meisje en nog een pluspunt is dat ze supergeil wordt op pep.

(25) en ook (72b)

Na de gedachte van ex en sex, heb ik mijn plannen van de komende weken herzien. Ik zal en moet een partner in mijn nest krijgen. Ook al is ze misschien niet mijn soort levenspartner, toch een vriendin, zuiver voor bedplezier en babbeltjes onder de koffie. Ik heb ook besloten mijn geheime

drugsverslaving van het verleden en van de toekomst, shit, publiek te maken, zo publiek als Brood (Herman, musicus en kunstenaar, overleden in 2001). De publieke mening zal luiden: och laat die geflipte kunstenaar maar doen, hij is er gebruik van aan 't maken van zijn roem in de muziek om drugs goed te praten ... Nee !!

Hij leeft gewoon zo, op die wijze en is er echt niet trots op. Ik zal je bekennen : dope heeft creatie gemaakt, akkoord, maar ik heb er meestal meer pijn door meegemaakt.

(26) en ook (73)

Help me dan toch!!

Zie je niet dat ik pijn heb?

I want to start LIVING!

Ach, fuck it, I'll shoot the pain away.

Vrienden stierven, mensen veranderen van Jeckyll in Hyde en al mijn trots en geld was weg. Ik heb wel leren relativeren dat een mens op drugs gewoon mens blijft, alleen iets eenzamer.

(27) Je koopt tenslotte geluk met coke, bijvoorbeeld. Coke duurt maar 5 hooguit 10 minuten en kosten 50 EUR voor 1 grammetje, terwijl sommige mensen in de wereld niet eens

water of eten hebben. Maar daar zal je je op dat moment geen worst van aantrekken.

(28) en (73b)

Misschien vinden we dit jaar de planafdrukken van het leven. Of is God in een goede bui en verdeelt hij alles in gelijke delen! “Anders gaat deze man een grote rat worden”, zweert hij.

Nou ja, er is toch heel wat veranderd sinds ik ook trotse vader ben geworden van mijn zoontje, Atze (10/08/2001). Het leven is nu geen strijd voor mij alleen meer. Ok, ik zal altijd uitkijken wat op lange termijn het beste voor mij is, dat leer je als gebruiker van smack enz. ook. Maar ik besef dat ik ook moet zorgen dat mijn jongen gelukkig warm is en een zekere toekomst heeft. Nu stop ik dit even, dit, mijn boek vanaf nu november 2003 tot wie weet (alleen jij als dit boek af is).

(29)

Als ik helemaal terugkijk op mijn jeugd, was dat een fifty-fifty gelukkige en ongelukkige periode. In Nederland waar ik tot mijn twaalfde zat, was dikke shit voor mij. Op school tenminste, ik werd bijna dagelijks geslagen en dikwijls met wonden

naar huis gevoerd. Mijn leraren bestonden ook uit je minste fatsoen, ze sloegen me ook en trokken aan elk uitstekend deel (bv. oor) van mijn menselijke anatomie!

(74) en (29) Wat ik me ook herinner is dat ze op de kleuterschool Jodium op mijn duim deden omdat ik duimde! Hoe erg kan je niet meemaken! Maar ik werd wel sterk en vocht in heel mijn leven, tot nu toe terug. En mijn missie in't leven (als puber vooral) was autoritaire figuren de middenvinger geven en dat met beeld én geluid.

In mijn teksten van mijn songs met mijn eerste fatsoenlijke band LIP, zong ik over mensen die de wereld wilden vergiftigen en doden (en dit sarcastisch)

(30) en (74)

Een groot voorbeeld daarvan is de song "Bootleg Man". Ging ik letterlijk in de huid van een slechte (fascistische) mens, in woorden en zinnen zoals:

"Hey you, chainsawman, lend me a (?) I want to kill the human race, and after ten past 2, spit in your face".

Vervolg, morgen na slaap!

Nou ja, fuck it, nog een paar bladjes want mijn klokkenspel is nog aan't ringelen in mijn hoofd.

Dus zoals je al zal begrijpen, ik haat alles wat dan ook met controlefreaks te maken heeft. Gisteren zei ik nog wel tegen een vriend van me: ik denk dat ik, moest ik in de oorlog van 1940-45 geleefd hebben, dan zou ik mijn eigen hachje beschermd hebben. En als ik goed zou kunnen acteren het misschien wel zou opnemen tegen de vreselijke jodenvervolging.

Had ik het nodige verstand en plannen zou ik toch mensenlevens gered kunnen hebben. Maar instinctief zou ik vooral zelf in leven willen blijven (de mens zijn sterkte om te blijven bestaan gaat voor, altijd).

(31) en (75) Als iemand je wijsmaakt dat hij zijn leven voor een ander zou opgeven, is dat wel lief en poëtisch, maar ik geloof daar niets van. Want in het algemeen denk ik dat mensen schrik hebben voor hun dood of van het overgaan naar een andere dimensie!

En over de gevoelens van de laatste dagen en weken van mijn "gek" leven, wil ik je toegeven: sinds ik er bijna van overtuigd ben heel veel pijn te zullen tegemoet komen over een aantal jaren

met mijn sterven leef ik nog altijd met “attitude, like I didn’t gave off!”.

Maar ik ben toch aan het trachten gezonde dingen en gewoontes aan te kweken, zoals eten en regelmatig naar de dokter te gaan (om de 2 weken, iedere vrijdag, half 6, wat meestal 5 uur is want soms is de arts het beu dat mensen een 5 minuten te laat zijn en dan mag ik voor). Maar ik heb jammerlijk last van stress en nare dromen met als gevolg dat ik nu al 2 dagen op de speed heb gezeten. Niet voor de kick maar uit angst voor nare gebeurtenissen.

(34) Maar ik ben nu bijna van al mijn addictions afgeraakt, op eigen wil en dankzij een stopzetting op bevel (mijn eigen wilskracht). Zware pillen en tranxène acuut stopgezet. En bijna 2 jaar geleden (completely fucked up!) een opiaten ontwenningsskuur van 50 mg begonnen en zit nu op 10 mg en dat is zo goed als van “het bruine gevaar” af te zijn. En nu dat ik papa ben van een ondertussen 2-jarige (en een aantal maanden, 10/08/2001), als wezen gezegend met een naar aarde gestuurde engel van God. (75b) Ik moet toegeven een kinderlijke onschuld en plezier te hebben gevonden waarvan ik dacht dat die nooit zou kunnen bestaan zonder één of andere

interventie, gewoon natural, joy!! En over kinderen gesproken, toen ik en mijn jongere, evenals mijn 2de zus (maar 2 jaar ouder als mij wel), op 12-jarige leeftijd naar België gingen hebben 2 vrienden automatisch mijn leven voorgoed bestempeld en dat in artistieke vorm gegoten.

(22) Jo Jesperino's & Vitalski, zoals Vital zich noemt sinds hij een Belgische media god en auteur is geworden (in wording, voltooid, bijna helemaal). Twee gasten die mij uitplukten bij mijn aankomst aan de lagere school en bijna onmiddellijk klikte het tussen ons om cartoons te maken, een noise-groepje "God and His New Empire" op te richten en heel de stad Turnhout vol te hangen met affiches van de band met de slogan "als ik later groot ben wil ik landbouwer worden" met daarop een collage met oa; Margaret Thatcher in netkousen! Op een optreden live in de Warande dat muzikaal de voorloper van het experimentele werk van Rudy Trouvé (van dEUS) leek, maar ver voor die tijd, werd het door de zogehete punkers & perszwijnen volledig met de grond gelijk gemaakt (in de expres van de Kempen): "Dit kan niet, dit is je reinste kakafonie!!". Het was eigenlijk de basis van drie muzikale genieën.

(23) Nu wil ik de sfeer eens omschrijven van de manier waarop wij jarenlang vertoefden met het maken en ineennieten van onze eigen cartoon-en rockbladen. Het was de verse geur die rook naar verse nog voorontwikkelde breinen die niets van niemand zouden pikken !! Wij wisten beter, waren onze eigen baas en met het geld van de strips enz. deden we weer andere passionele projecten. Laat ik zeggen, deze nu volgroeide mannen hebben voor mijn zelfrespect; voor mijn creatieve eigen visie op de wereld waarin ik leefde, geholpen. En daarvoor dank ik jullie vrienden!!! (ook diegenen die niet direct mee deden, maar het ook beu waren dat er anders niets te doen was).

Exit G.A.H.N. Empire; enter LP Lords Irresistable Passion, ... Regelrecht, straight to the point punkrock (à la Stooges). Vooral, vond ik persoonlijk, werkte ik graag aan het componeren van songteksten op de rauwe gitaarsound van Bart Vosters (drums), Bart van Deuren (gitaar) en last (35) but not least Bert van Loon (bas) en ikzelf dicteerde; zodat je bijna verplicht was te verstaan waar onze song naartoe wilde! Het was zeker geen amateurgroepje, maar de springplank waar mijn eigen solomuziek twee jaar nadien, toen we stopten want we waren op elkaar uitgekeken. En muzikaal alleen een andere mening te vormen,

ikzelf Hendrix, funkadelic, Red Hot Chilli Peppers (in de tijd van de song “fight like a brave) ; want tevens op ansichtkaart van deze chilli peppers op “Fight like a brave” and you will succeed; love Jo die ondertussen naar de hoofdstad van België was “genoemd”, om dan de academie te studeren voor de regie nu is hij ondertussen een zeer talentvolle trompetspeler, die zowel Jazz als experimentele muziek maakt : opgenomen in “the noise farm”. Ik denk dat de titel van de studio genoeg zegt over het kaliber van volume noise.

(36) Want laten we eerlijk zijn “music is just a compilation of beautiful sound and noises!”. En daarmee zijn we aan een punt dat ik jullie kan vertellen hoe, wat en waar mijn zin in eigen compositie van muziek begon. Ik was eind jaren tachtig naar Antwerpen gemoved omdat ik wou etsen en maw vrije graficus studeren in de Mutsaardstraat in de Academie voor Schone Kunsten in 't Stad en ontmoette daar een vriend Jean-Paul Mosuse en Robert Mosuse (jammerlijk gestorven, deze laatstgenoemde man) die later bij Bart Peeters deel uitmaakte van de band “The Radio’s”. Alle drie hielpen ze mij om uiteindelijk (met de invloeden van funk en garage rock platen) mijn eigen songs schrijftalent te vormen. De basis van elk Charles Jarvis solo-nummer is de

simpliciteit en de diepe blues in mijn stem die gekleurd is en was van pijn en andere emoties.

(37) Zoals gebroken liefde. Zie ook op mijn nieuwe, derde officiële CD met Peter Maene (op de bas en Frank Verhoeven op de drums. Nummers die ik geschreven heb op 50% collaboratie / samenwerking met Peter Maene als de positieve energie in de songs en ikzelf verdriet en mooie hartbreak gevoelens. Zie songs als “Waiting impatiently”: een lied over de moeder van ons kind. Ook zij heeft mijn muzikale vordering gestimuleerd, want ze zegt soms tegen me : “Je beseft soms niet het kaliber van muziek dat uit jou vloeit, je lak aan doorbraak of zoiets, zelfdiscipline en vertrouwen in je eigen capaciteit.” Nu is het wel zo dat ik niet (meer) de dikke nek uithang en zing een song elke keer opnieuw anders in nu. Aan pracht en schone dingen moet gewerkt worden.

(38)

En ik heb niet meer het ego van “Oh, ik kan het allemaal.” Het beste is te zeggen: “Ik leer bij elke dag, musiceren is een stapje dichterbij het streven naar perfectie en denk ook: over geuren

en kleuren valt niet te twisten! En everybody's got their own taste of things in life. Een song die ik leuk vind zegt jou misschien helemaal niks. Alhoewel we waarschijnlijk wel iets gemeen hebben ('cause you wouldn't be reading my life story if you didn't know we somehow, or heard of me!). En al jullie verslaggevers hebben het misschien niet voor mijn manieren van doen, bv. Engelse zinnen om iets te zeggen, wel sorry maar als je in de 21ste eeuw geen woord Engels verstaat of laat staan niet vindt passen in zo een minder "laten we eerlijk zijn" veelzijdige betekenissen van woorden en taal als Engels. Alhoewel Nederlands schrijven voor mij nog steeds moeilijk is.

(38b)

Nieuw papier kopen voor volg boek: "Mijn leven door mij" van Jarvis, Charles.

(39)

Heel dit boek wordt op spelling verbeterd door mijn zus of iemand die samen iets wil uitbrengen over hoe mijn leven is, was en uiteindelijk zal worden met zo een lief, braaf kind als onze Atze Jef (genaamd naar de vader van Els (mijn ex-vrouw) die in 2000 gestorven is).

Ik heb echt moeten smeken dat Els de toestemming gaf om hem Jarvis te noemen. En opa (mijn vader), trots dat hij is op zijn kleinzoon. Het geeft mij genot om hem zo bezig te zien met mijn zoon en zijn ogen te zien stralen van plezier. Papa, ik hoop dat je nog duizend jaar ouder mag worden, om je kleindochters; Lisa en Amber en Atzeke te zien groot worden en dat ik ook dat meemaken mag. Pa, Atze heeft jou, mij, dichterbij je gekregen. I love you, mom and dad.

(40) Ik heb vandaag zeer zwaar aan de rommel gezeten. Gisteren was een leuke dag. Ik ben bij mijn ex-vriendin en Atze geweest. Conclusie : Ik moet met de dope stoppen, het is de enige manier om een goede manier vader voor Atze te zijn.

(41) Vervolg : *“mijn leven door mij”*

Hoofdstuk 1 : God & His New Empire

Hoofdstuk 2: De “blue prints” van mijn prille carrière, naakte feiten + informatie voor doven en slecht horenden.

(42) Toen ik in Antwerpen op de Academie zat en een kot huurde, zat ik regelmatig op het platte dak van huis Tequila te zuipen met muzikale vrienden en te jammen. En in het weekend gingen

we naar het ondergrondse café Cindera om te trippen op Henri Rollins, The Wipers, The Stooges, The (?) Club enz. Deze platen (want eind jaren tachtig, begin negentig) stonden loeihard en er hing een sfeer van fuck it all. De prijs ging er bij wijze van spreken naar de grootste gedrogeerde puist die er rond liep. Beginnend had ik met een aantal muzikanten op festivals gejamd, de boel op stelten gezet en in een aantal leuke studio's opnamen voor demo's naar platenfirma's op demo's gezet. De eerste echte poging volledig solo (alle instrumenten enz.) werd in 1991 in Arendonck in de boerderij van Lara (De Bossen) en Arnt *een dierbare collega-muzikant* opgenomen.

(43) Dit waren de schetsen, “the frame” zeg maar van mijn eerste 7 songs op mijn eerste gedeelde CD (met Bungalows, een ok groepje met wel wat poezelige mannen!). Die halve debuut-CD kreeg als titel “Arty Farty Dipshit”. Mijn songs zoals “Sweet little candy sugar” en “Amsterdam”, waren gedurende 3 à 4 maanden dagelijks wel een keer of 2, 3 op Radio 2 en Studio Brussel, Zenders van de VRT, toen nog de BRT genoemd. In die periode leerde ik dat een beetje succes van een persoon veel mensen doen denken dat jij een bezit van hun bent. Jij maakt tenslotte liedjes voor en over hen, peinzen zij.

En al dat gekontlik van sommige, na ja het is wel leuk en grappig, maar als het ineens slechts met je gaat, dan zijn ze ineens onvriendelijk en bemoeien ze zich ook nog af en toe met je privéleven.

Ik leerde snel in mijn jonge jaren als kunstenaar dat privacy iets zou zijn dat ik niet meer zo snel zou hebben en dat het kleine wereldje van jouw en je vriendin en je familie zeer important wordt om alles te blijven relativeren.

Nu ja, 2 jaar nadat “Arty Farty Dipshit” in de winkels (Fnac, Free Records shop enz ...) in België, Holland en Luxemburg verscheen kwam de 2-de CD en eigenlijk eerste full “Jarvis”-muziekplaat uit, met muzikanten die de sound van deze plaat heel intiem, romantisch en ook heel hallucinant maakte. Filip Knaepen op de gitaar (in de studio noemde ik hem Trash in plaats van bv. Slash van Guns and Roses). Gert Proost op de drums en Frank van den Broeck op bas, harmonica en verschillende andere instrumenten en last but not least ikzelf die op de hoes ontwierp en alles van artistiek vormgeving tot de songs zelf maakte en producete en liet opnemen door Frans van Steenberghe, een hele toffe “engineer”. In de control room waar de 2 (?) aaneengesloten 2X8 sporen, een toen nog kleine Arendonkse studio, nu

een pand met (45) een aantal mengpanelen en verschillende opnamekamers enz. verhuisd naar Diest in Vlaams-Brabant. Nu moet ik zeggen, de eerste cd's kwaliteit van opnames was gewoon af omdat het toen op de allereerst, volledig digitaal opname-apparatuur opgenomen was; de eerste van deze soort in België. In de perioden toen nog (1992) kleine studio Galaxy, een van de luxueuze studio's voor muziek wereldwijd en heeft zelfs een heliportlandingsbaan voor de echte rijke supersterren van de wereld. Maar dat wilt niks zeggen want qua tijdsschets van beeld van een periode van mijn leven is "If music be the food of love ... play on". Dit is het mooiste digitale muzikale tijdsbeeld van die periode, half jaren negentig bijna, in 1994).

(46) Nu ja, ik heb in deze jaren negentig voor de eeuwwisseling zoveel ups en downs en ben zelfs klinisch dood geweest (hartstilstand door de coke) en toch zeer mooie muziek geschreven. Deze onuitgebrachte composities zijn nu niet relevant voor de situatie waar wij nu zijn, mijn muziek en ik. Maar af en toe, op een performance in een cultureel centrum of op een festival of show in meer intieme kring, tover ik nog steeds deze liederen uit mijn hoed. Songs zoals "Can I fly?", of

“Love call on me”, dat nummer is al op het internet en op nationale televisie-programma’s (Man Bijt Hond) geweest. En als ik deze oudere mix met zeer veel van de nieuwe songs, komt er soms een vonk die het publiek opwarmt. Ook vooral steek ik, of onze band, wel eens een hervormde versie van een pophitje (toch min of meer) “Amsterdam” in elkaar. Tussen ons, vinden wij toch vrij ruimdenkende en volwassen muziek van nu en de samenwerking met Peter Maene (50/50) is een (47) uitdaging om samen in een vel papier toch een mooi klinkend, logische song te componeren. Ikzelf begin meestal de strofe te schrijven. En omdat mijn teksten van het moment meestal uit het leven gegrepen zijn weet Peter het in te vullen met logische bindteksten.

Maar genoeg boring *only music* talk. Ik heb ook andere passies in het leven. Natuurlijk mijn zoon, maar die komt toch al op de eerste plaats. Voor muziek zelfs. Hij blijft me goed houden in een tijd van nu moet ik zeggen, verschrikkelijke depressie en het hoofd hoog zodat ik trots kan rondlopen en laten zien: dat lieve knappe jongetje is mijn zoon (and I love him always forever - no matter what!).

Maar ik vind het wat te traag vooruitgaan met de opnames voor de volgende plaat “Betterman”. Dus

heb ik besloten mijn kunstige talent voor dingen te showen in een voor 2004 in Antwerpen.

(48) Ik heb al maanden geleden een goed idee voor een pop-artig deel uit te maken van een jaarlijks festival voor de beeldende kunsten, Borgerhart is de naam van de organisatie met dit jaar als thema “Dummy”. En net als 2 jaar geleden is het iets soortgelijks als de toenmalige expositie “strange cans, bij Charles Jarvis”. Nu gaan het gele blikjes bedrukt met “stranger inside” zijn. Apotheek-flesjes met een speciale opdruk in fluoriserende kleuren “confidence caps”. Contains confidence. Use twice daily. And in small print: never exceed the prescribed dose. This kind of exhibition will shock and piss some, landscape phinting by booklet packaging industry. People whom still believe that for it to be art it must look real, well al jullie stijfkoppen zullen binnenkort wel opkijken want Jarvis gaat ook weer schilderen soon. En is ook al met cartoonprojecten begonnen.

(49) Maar nu een beetje leuke verhalen van mijn leven, mijn vrienden en familie in korte verhaaltjes over de volgende 3 korte storyboards die een opwarming zijn van de grand ending in “a book that never, really never, is finished, until I’m

gone to the other side (left the building as it were!).

Korte inleiding

Hoofdstuk 3 en 4 en 5

story 3 : De Efteling Tapes met Peter (RIP) & Knaepen

Dit nu volgend verhaal is waargebeurd net zoals trouwens alles in dit boek. In dit kladschrift kunnen er weggelaten of bijkomende stukken toegevoegd worden.

Het begon allemaal op zo'n mooie zomerse dag in de witte bestelwagen van de nu spijtig genoeg overleden vriend van gitarist Flip Knaepen en ikzelf, wij allen gingen die dag naar (50) Kaatsheuvel waar Peter een schoenenbedrijf managede, soms meestal zelfs, dik tegen zijn zin. Want Peter was een beetje zo'n rebels figuur. Maar als puntje bij paaltje komt kon zelfs de zelfzekere coked-up Peter niet eens echt een zaak blijven runnen zonder het op humoristisch (je zal zien in dit boek) maar tegelijkertijd destructieve leven aan.

Hij stierf in 1997 aan zelfmoord in de Sint-Jozefkliniek te Turnhout. Wel drie gingen dus die

dag op een pas nieuwe studio spelen en dingetjes van Peter opnemen en als beloning kregen we wat we maar wilden. Er waren sauna's, dat deden wij en andere vrienden van Vermeers dikwijls. Maar voor humo's rock 'n roll: demo de Kaatsheuvel-tapes. Mooie tapes maar wel zwaar onder het neuspoeder (die dure) opgenomen). Nu is het zo dat die dag Peter ons beloofd over heel Tilburg kermis te trakteren maar eerst gooiden we een mix van Bart Simpsontrips en J&B in onze kas.

(51) Om dan over heel de kermis te steken. Vooral in het spiegelpaleis was het flippen. We lachten daar daadwerkelijk uit het diepste, duivelachtige binnen. Je weet wel, die plaats zo diep dat dat alleen naar buiten komt met het kinderlijke, speelse van hallucinante middelen te nemen. We flipperden 2 of 3 uur opet het Terminator spel en gingen dan stilaan naar zijn appartement terug. Want hij was moe. Wij daarentegen dachten nooit meer nuchter te kunnen geraken, aldaar op het balkon schelden we alle kermis (foorwijven) mensen uit en belde binnen een call-girl op. Toen zijn arriveerden duwden we bij haar ook een simpson-trip in haar bek maar waren we eigenlijk te high om sex met dit hoertje te hebben. Peter werd wakker en wat bleek, deze dame van de nacht was zijn vriendin, een zeer aantrekkelijk

heroïnehoertje. Dus wij werden met zijn allen eruit gekickt en ontsnaptten nog maar nipt in de pooiers auto aan zeer kwade kermis lui.

(52) De pooier reed ons vervolgens naar de autostrade waar er een bord “Antwerpen 70 KM” stond. Maar omdat wij er zo loomy bij stonden gaf niemand ons een lift dus besloten wel te voet uit de “middle of nowhere” snelweg, toch naar een dorpstad te lopen waar mij een man die net in zijn wagen wilde stappen vertelde dat wij een België moesten en dat we aan’t trippen waren. Hij vond ons eerlijk en gaf ons een lift naar het station. Met een beetje geld dat we van de pooier afgeript hadden konden wij net 2 tickets naar Gent kopen. En het was toen net Gentse feesten ook. Bij Arat (van The Bungalows) in het Glazenstraatje, tussen de hoeren. Vooral bij mannen een populaire straat. Hij was zeer en verplichtte ons die nacht niet weg te gaan anders konden we op straat slapen. Hij moest even weg naar een vriendin die hij de “chain & wip woman” noemde. Ik ontmoette haar diezelfde avond en vond haar zeer lief en aantrekkelijk. Twee weken later pijpte ze mij in (53) Chicols (een Mexicaans café) in de Otterstraat in Turnhout. Maar helaas had die stomme vrouw van meneer Chico ons betrappt en ze riep: het is hier geen bordeel ! Hoe zij wist wat

we aan't doen waren is mij tot op heden een raadsel gebleven, dus nog een "Tigh me up woman" die in mijn psycho, sexy leven kan bijvoegen, bij mijn trofeeën op de kast! Nog later die zomer hadden de zanger van de Sticks & Stones een zeer goede muzikant, Lorenzo ontmoet. Een zeer goede muzikant die een mand lan bij mij bleef in het huis van mijn ouders in Oud-Turnhout en vervolgens alle party's crashtte die we gratis konden verorberen. Hij was een sex-maniak die Italiaan, maar ja, wie niet. Soms denk in aan die tijd en denk ach ja, zo wild waren we ook weer niet.

Tweede kortverhaal : "Mijn ex-liefdes en hoe ik nog van ze hou!".

(54) Bijna al mijn ex-vriendinnen zijn nog altijd blij als ze mij tegenkomen en omgekeerd hetzelfde. Els (de moeder van Atze) zal altijd een plaatsje in mijn hart hebben. Janine is ook een vriendin een vriendin van vroeger die bijna altijd de zon bij zich meeneemt.

Nu zal ik jou, de lezer, even intiem laten worden met mij leven tot nu toe. De ups & downs, het hoe en waarom en de passie voor het leven en het hiernamaals, waar enkele van mijn kennissen naartoe, o.a. Peter en Wim.

Moge zij allen rusten en eindelijk op één of andere manier verder leven, in de minds & spirits of their family & friends.

(55) HOOFDSTUK 2

Ex-vriendinnen & hoe ik van ze houden kan. Maar nu heerst de eenzaamheid. Zonder vrouwelijke levenspartner zijn de dagen zo verschrikkelijk lang en verdriet. Oh wat wou ik dat er nu een dame die mij zou liefhebben in mijn leven verscheen. Schamen doe ik mijzelf dat ik nu nog steeds drugs neem om de pijn van mijn lichaam en geest te verdoven. Hopend op een antwoord van God of iets dat mij voor de rest van mijn bestaan zou kunnen laten leven in rust. Maar het meest van al mis ik mijn ex-vriendin. Els, ik hou nog steeds van jou en wens dat je het geluk dat je zoekt, vindt. Met of zonder mij. Ik begrijp wel dat ik je emotioneel diep gekwetst moet hebben. Sorry is voor jou misschien te laat. Maar geef me toch een kans om jouw vriend te worden. *Ok, dit stuk zal niet in het boek komen maar toch een welgemeende excuse en sorry.*

HOOFDSTUK 3 : IN HET KRAAKPAND TUSSEN DE DEALERS EN HALF IN LEVEND ZIJNDE JUNKS

(56) Ik en mijn maten; we noemden onszelf in die tijd *The Balloony's* en hadden een muzikaal gezelschap *The Weezelz*. Niet alleen hebben we rond '93 de gehele kerstperiode gerepeteerd om die CD "*If music be the food of love ... play on*" op te nemen in een studio. Maar we zaten allemaal aan de pillen en coke en wat ons uiteindelijk uiteen zou drijven was "smack" of heroïne zoals dat beter gekend is. We reden iedere vrijdag naar een groot kraakpand in Tilburg. Af en toe kwam de politie van ginder ook binnen maar het was niet te stoppen. De eerste keer daar vroegen we "Wie is de man om mee te praten over 'scoren' en ze brachten ons naar een boom van een neger, die de persoon was waar wij elke (57) vrijdag nadien onze coke en XTC én uiteindelijk heroïne gingen kopen. Je moest een steegje door en vertrouwde best geen enkele junk daar. Aan de dichtgetimmerde deuren die zo groot als dat van een paleis was, moest je binnen

kruipen en geloof me, de eerste keer zat je hart in je hoofd van de schrik. Maar we gingen toch nog hogere uitgaven doen, we legden samen. Dat is iets dat junks deden, als ze een betere deal wilden maken. De muzikale samenwerking ging zeer goed, want we beschouwden elkaar als familie in die tijd. Het nummer op de CD Charles Jarvis & The Weezelz, die het best onze situatie vertelt is song 12 ‘*The Pelican Song*’ of wij noemden het *the lunatic song*.

Deze momenten zijn sommige van de beste tijden van mijn na tiener-twintiger jaren en uiteindelijk bijna de beste van mijn privé-vaderlijk leven. Mijn muzikale vrienden, zij zijn nog allen in leven. Ik zie ze nog even graag maar time drifts people (58) apart. Al deze musici hebben aan onze basist, een multitalentvolle muzikant, Frank van den Broeck, de meest nuchtere van het gezelschap, met het componeren of maken van onze muziek gestopt. Flip (de gitarist) is nu voor een energie bedrijf een soort verkoper, en doet het goed, en ik zal ook verder niet teveel schrijven over mijn maten hun privé. Dat is iets wat voor mij heilig is, en hoogst waarschijnlijk voor hen ook.

We hadden kunnen doorbreken, maar jaloezie en ruzies (meestal rond drugs) joeg ons uiteen. De

band ging door onze een andere bezetting en eind '94 werd het me teveel en belandde ik voor de zoveelste keer in de psychiatrie met een desillusie van wat had kunnen zijn. En vele jaren maar af en toe op podia en toch zeer mooie muziek, die in verschillende studio's op mastertapes, wachten op mijn dood en commerce na mijn leven, de gieren, ik weet het zeker. Maar ik heb ze bij hun kloten want al mijn rechten gaan naar mijn zoon Atze dus (59) fuck 'm, you're not going to get a dime out of me, my child gets all of the music. Nu ik dit schrijf ben ik in the shit. Ik ben dit drugsleven meer dan beu en ga de verdere perikelen van mijn bestaan opschrijven in een afkickcentrum im mijn zoon een nuchtere vader verdient.

LAATSTE HOOFDSTUK : HET EEUWIGE VERDRIET EEN GEHEIM VAN DE BELGISCHE MUZIEK TE BLIJVEN EN HOE MIJN KIND MIJ GEBOORTEGELUK EN LIEFDE TERUGBEZORGT.

(60) Ik zal is zeggen, mensen hebben mij voortdurend op de achtergrond gehouden en ik weet dat sommigen (en ik noem geen namen) jaloers, onder het mom van zagezegd het goed met me voor te hebben, mij heel wat onnodige miserie brachten. En het feit dat de meeste collega's in de jaren negentig schrik van mij hadden omdat ik ze misschien zou laten uitschijnen dat als ik performde voor de middelmatige zangers of gitaristen die ze simpelweg gewoon waren, punt. Ik heb zo vaak te horen gekregen hoe komt het dat jij op die talkshows van Radio 2 en Studio Brussel komt en wij niet. Ja, sorry, maar dat korte succes dat ik toen kreeg. (Mag ik??).

(60b) En sorry hoor, maar er zijn collega's die zelfs klakkeloos mijn licks op de gitaar echt pikten en een heel klein beetje veranderden. Het toeval

wil wel dat een van mijn gitarist-vrienden van die tijd ooit zomaar toegaf dat hij van een nummer van mij dat ik zelf nog niet aangegeven had bij SABAM, geleend (zo noemde hij het dan) had. Vele mensen denken dat ik de jaren dat we zal ik maar in het Stad woonde ik geen muziek meer schreef of niet meer live speelde. Niets is minder waar. Antwerpen heeft mij veel songs opgeleverd, aldaar wonend. Maar wonen daar deed ik zo ongezond. Ik dronk toen soms twee flessen vodka per dag en kreeg geen plaats van solidariteit van de kleine, samenplakkende elite-musici. de dEUS-Zita-Abendunter cla. Een kliek muzikanten die allen in de periode 97-2000 toen ik in Borgerokko woonde mij kotsneigingen gaf.

(61) Laat ik tegen u, de lezer, eerlijk vertellen dat die zelfingenomen kunst en poëziefestjes van Vital, tenminste in het begin in de Kammenstraat op ene kamer met een volle hoop *iedereen-kan-schilderen-paketten* van de Ravenberg waar er nog grotere egotrippers als ikzelf rondhangen als ikzelf rondhangen. Nee sorry, maar als Vital mij nu nog eens een gig regelt, dan moet het professioneel en no nonsens zijn en voor al jullie personen die iedere keer vragen of ik voor niets kan performen, sorry ik raak van nu af aan nog geen snaar aan als ik niet zeker weet dat het gaat opbrengen. Ik heb

nu godverdomme een bijna 3 jaar oud kind om voor te zorgen. Dus nooit meer gaan mijn liedjes voor niets gebracht worden live, en all you “graverobbers”, als ik dood ga, gaan al mijn songrechten en royalties enz. dwz heel mijn (61b) levenswerk gaat naar mijn zoon. Naar niemand maar dan ook naar niemand anders. Want er zijn zoveel bootleg opnames in verschillende studio’s in België en Nederland van mijn songs dat ik weet dat andere gluisperds er op de een of andere manier toch van gaan rijk worden.

Maar ik zal heel zorgen dat ook Atze niets tekort komt als papa naar *the big gig in the sky* gaat! Want ik ga ook zorgen dat de beperkte en kostbare tijd dat ik in dit leven heb, samen met mijn klein boekeke. De meest intense en tederste momenten zijn en blijven want in dit laatste hoofdstuk van mijn 1ste boek of toch poging tot mijn levensverhalen en diepste emotionele gevoelens en slechte en leukste ervaringen tot mijn, nu nog 34 jaar. Maar al deze memoires in de winkel liggen de criticus en lezers die mijn tot nu toch grote en minder *important* perikelen de lezer dicht bij mij doet komen om een beetje mijn ups en glorierijke (62) downers o.a. meerdere nutteloze persoon. Als zo iemand toe te vluchten in een tienjarig zwaar alcoholprobleem en

meerdere hartstilstanden in gezelschap aan de coke in de 4 jaar dat ik in de stad woonde toch altijd bij junks zat die mij graag genoeg zagen om mij te reanimeren of mij net op tijd in een ziekenwagen naar de spoed hebben gebracht.

Het is nu ondertussen veel beter met mij want een *angel* van een zoontje te hebben als apetrotse pap is mij doen beseffen dat als 1 ding in mijn leven de juiste beslissing was en op het moment dat het erop of eronder kon gaan, de onvoorwaardelijke liefde is die ik maar voor een mensje ook in mijn leven heb en nooit zal verliezen of verwaarlozen. Dat die voor Atze Jef Jarvis mijn erfgenaam en engeltje is.

Eén ding dat ik nu beseff is dat ik tenover wat ik in het leven heb gevoeld, geroken en meegemaakt, absoluut geen schaamte meer heb. Ik heb getekend, geschilderd en ook al zeg ik eht zelf een repertoire songs gecomponeerd die niet in gans het land zijn uitgebroken maar ambitie is iets wat (62b) mijn collega musici en ikzelf als the most important thing beschouwen.

Ik geef in dit laatste hoofdstuk mijn mening en hoop dat het mijn beruchte imago (die ikzelf wel express in de hand werk soms) niet de *real me*

when you take the effort & time to learn the also caring & fragile side of me. The real me is a softy. Maar doe mij op een laffe manier pijn dan kan ik wel helemaal dichtklappen en je never hetzelfde meer kunnen aankijken. Vrienden van mij zoals Wim of zelfs een zachtaardige dealer die ik bedoel waar ik zijn innerlijke strijd van zo geen ander leven gekend te hebben gehad, toch heel lief en zelfs een van mijn volwaardige vrienden geworden.

Zie je, een mens die in een leven opgegroeid is van criminaliteit is daarvoor, nog ook maar simpelweg een mens, met even diepe emotionele momenten als een businessman die veel erger kan zijn omdat hij bijna zijn vrouw mishandelt. Sorry, maar voor mij heb ik beslist dat dealers van dope (bv. coke) in mijn ogen dikwijls hetzelfde als een dokter zijn. Maar begin je ooit aan drugs, gebruikt u dan de dope in plaats van de de drugs jou gebruiken.

(63) Beter geformuleerd, word niet de slaaf van een middel. Ik zou zelfs zeggen niet van een frequente pijnstiller zoals Aspro want jij de slaaf eenmaal bent van een, wat verslaving wordt is het of de dood, omdat sommige maten en kennissen die in mijn leven kwamen in het verleden niets

anders meer deden, volledig geen interesses en ook wat ik bij een aantal heel vroeg in het begin zag aankomen gewoon verlangen naar het donkere, het macabere en uiteindelijk alleen maar dood wilden. En geloof me, de eerste dat iemand waar ik close bij was stierf, huilde ik wel, maar op de duur moet je om zelf te vechten voor de lust in je leven, zeker na de 4de drugsgelateerde dode, zeg je “Fuck it, ik moet er niet meer emotioneel te dicht bijkomen”, want na de ook rotte appels die er ook in ’t Engels gezegd *kicked the bucket* moet je aan jezelf beginnen denken van héla het laat me gewoon koud want om een twintig-jarige narcotica-verslaving te overleven moet je hard (63b) worden en dat zelfs op een hele beschermende visie zoals hela, maar op de eerste plaats ben ik een mens, op de tweede plaats een kunstenaar en sing-songwriter en junkie dat is voor mij altijd maar een laat-ik-zeggen zowel inspiratiebron van ervaringen, van hoe slim en inventief deze verlaafden zijn om aan hun medicijnen te komen; laten we maar zeggen, maar als je mij ooit aanspreekt met de insinuatie dat ik mijn verknald heb geef ik je zonder pardon ongelijk en als je denkt dat ik drugs zo belangrijk vind, dan heb je het maar zeer mis ... want ik heb altijd goede relaties en echte vriendschap de grotere

“*high*” gevonden en een goede vibratie van begrip & liefde voor je medemens. Daar flashte ik in mijn zwaarst verslaafde periode periode meer, veel meer van; daar heb ik veel meer aan gehad. Ik bedoel: een drug duurt maar een vijf minuten (bij coke) of een paar uur (bij heroïne). Maar echte vrienden zijn voor het leven!

Beste lezers, wat ik eigenlijk kwijt wil is onderschat de *breekbare vaas* van eerlijkheid niet, ik denk dat nu ik vader ben en nog zeer zelden overdadig gebruik.

(64) Maw nu ik een min of meer sober en nuchter leven leid momenteel, al een paar van de zwaarste rommel heb afgezworen! Soms nog een paar keer of 2 coke en als ik een griepgeval heb koop ik wel eens speed om de reden dat het mij helpt van het koortserige gevoel af te komen. Ik ben de rijkste man van België, voel ik, zelfs de gelukkigste man, toch mijzelf mag prijzen. Dat mijn muzikale creativiteit echt steeds beter gaat en beste lezers ik al twee jaar zware inspanningen lever om (als het goed is een paar maanden na dit boek in de winkels ligt ik mijn nieuwste en derde CD ook in de platenwinkel zal liggen met songs die zo diep mijn ziel, liefdeshart, lyrics en ik denk zelfs het beste werk zal zijn dat ik in mijn leven in de kooi van de leeuw, in't publiek, loslaat of ik

ooit nog zo een gewoon ware eerlijke songs die ook passen bij elkaar schrijf twijfel ik nu toch nog even! Maar ik zou nooit mijn ziel zo bloot gelegd kunnen hebben als ik niet geraakt was om de dierbare familie, vrienden en liefdes (Els in het algemeen) om mij had en steun (64b) in mijn tot nu toe leven had gekregen en om mijn laatste hand en het meeste belangrijke te verklappen wat voor mij elke dag mijn hart nog met zinnen doet kappen. “Atze, dat ben jij, ik hou in heel de wereld van NIEMAND zoals van jou, mijn zoon, ik draag daarom mijn eerste “pocket”roman op aan mijn reden om ’s morgens nog met zinnen op te staan, aan jouw liefste zoon.

NAWOORD : EPILOOGJE

Beste lezer en vooral als je oud genoeg bent om dit te verstaan en te lezen, Atze, zoon, je mama en ik haten elkaar zeker niet. Nu je oud genoeg bent, 8 jaar, na de release van dit boek kan je meer verstaan, jij bent uit liefde tussen Els (mama) en ik geboren geweest, maar zoon, nu dat ik je dit kan laten lezen, over papa zijn ervaringen en passies en ambities, snap je ook misschien dat papa soms moeilijk was voor mama om te begrijpen maar is het belangrijkste voor jou en misschien ook voor de lezers van deze compacte biografie: papa heeft jou nooit verlaten en wat er ook zal gebeuren ik zal eeuwig van je blijven houden.

(65) THE END

Wriutten between 2 nearly three months of searching my soul and trying to show the reader of this novel my life.

Titel of the book : My life, By me.

Written by Charles Jarvis

(66) 2005: Charles Jarvis: The bitch next door

She came a, banging on my door, one day. She said stop the noise you make. I nearly grapped her by her tits to get her inside my house. But the bitch was clever, and was gone before I had a chance.

Ref: One day she's gonna fuck with me, she's my next door woman and my future fantasy. You horny little bitch, I'll stick my dick in you. And make you scream of joy all night and day, I'll make you want me too.

She dreams of me, and she sighs at night and calls my name while she sleeps. She's a hot little

number, I'm gonna make her mine ... and fuck her days and night.

(67) Turnhout, dinsdag 29 november 2005

Beste Els, de meeste problemen die ik schijn te hebben, de meer ik spijt heb van onze romance die stuk ging, maar ik besef dat het mijn schuld was. Ik kan er gewoon niet en dat een vriendin mij domineert en laten we eerlijk zijn, jij maakte altijd de beslissingen. Nu dat ons zoontje grote wordt, smeed ik je: laat mij ook een deel van zijn leven uitmaken. En ik beloof je dat ik hem ook veel goede dingen kan leren en dat ik hem zal beschermen zal. En ik ben nog wel wat verslaafd maar ik zal hier wel vanaf geraken. Maar moet dan in een andere stad of dorp helemaal opnieuw beginnen want hier in Turnhout willen ze me gewoon niet clean zien. Ik ben het hier meer dan beu, ik wil zo snel mogelijk verhuizen.

Lot's of greetings, Charles.

(68) My sweet angel boy

By Charles John Jarvis, 2005, for Atze

There's so much I have to say to you, there are mountains we can together climb. And if sadness would make you cry, your little eyes, papa's here to make you feel all right.

And I'm going all the way this time, it's the last thing I truly believe is holy to me. Being your crazy, special, weird, artistic loving father. I swear to all the spirits in the universe, Atze, you are more than sacred to me. As long as you're always here, and even if we live on the other sides of the world, in my heart you're every day with me. I keep breathing, the only true love I found is unconditional to me.

(68b) Video's & websites

- video's : See You Tube
- <https://www.charlesjjarvis.be>
- <https://www.saatchiart.com/charlesjarvis>
- www.pjezunik.com/charles-jarvis

(69) SMS thief's go to jail, before my ass gets locked in the worst scenario one day ... maybe ... (not!).

A own believe of negative own mind of personal free speech thinkings.

(69) SMS this and SMS that, give no real issues to change for the better education of your children instead just witchhunt only one type of human beings with your SMS (and wow is that, chat) and shaving one big bold boss over his head, because of so called dangerous poisoning of youth but never once did I lead anyone to believe that a junk life is a good thing to lead and you SMS that I'm the danger. You all are so ignorant yourselves, you pubers would learn the right ways of the big flock of sheep, they turn you all into your own grown up life to waste anyway. Never being a free spirit of progress in culture and self touches educates ways.

(70) December confessions, for darling Atze

Charles John Jarvis 2005

So you all say to me: go to hell ... with an ignorance of not knowing I've seen the place already. So things I do are too radical & extreme in your eyes. But I'm not totally crazy. I won't let

things hurt my child. And believe it or not, I protect in his early stages of life, of the life I want to keep him out of. You see (so he doesn't have to stay the path of a full happy simple life like I will protect my child from the idiot thing that surround my life and my twenty year addiction, it hurts me so to tell you all. I love him so it's hard to let a life long habit to go, but soon it must be so for him and me.

(70b) Crossroads

And in this part of my life. Safe to say that I've come to a crossroads, and it's frightening beyond believe I feel like life's going to deal me a dirty deck of cards, at this points I know there's just one way to win this war, by stopping this drugged life.

(71) Persecution

You all think you're so smart and justify peeping in my sad little world, and all feel you're judge, jury and firing squad ... Well I tell you all now, if I can prove I'm not, nuts & this persecution, I'll bring my case to the top. Amnesty International if necessary. And some (most) of you may think a junk "loser", so say they all !! And a musician like me has no right to privacy. Well, I'm afraid if you start with me, soon every different looking or whatever person with his or her own mind will be caught in this witchhunt

Iedereen is de weg kwijt !! (C. Jarvis 2006)

(Een kort verhaaltje voor alle sukkels in tuin van *God, Allah, Jahweh, Boeddha*, enz ...)

For Vital and Atze

Probeer me niet te vertellen waar ik sta of te wijzen wat de juiste weg is, de kaarten zijn geschud, de teerling is geworpen en het boek is aan zijn eind. En jawel, ik zit weer in de knoop en de knel, ben weer een paar dagen kwijt maar ik besef dat jij en ik nog lang niet simpelste eenvouding vinden. Het geluk zegt men, zit in een klein hoekje. Maar waar, verdomme waar, zelfs met een vergrootglas of een persoonlijke satelliet systeem, ik vind het nooit. Het komt me wel elke woensdag hoop geven (Atze) in het kind waar ik de vader van ben. Dat is mijn rots waar ik nog op bengel en verder klim maar anderen me door middel van diefstal van willen af “mieteren”. Och die Jarvis, geef hem maar geen eerlijke vader-zoon-relatie, dat kan die meneer toch niet aan. En sorry maar alvorens stenen naar mijn hoofd te gooien, al jullie perfecte en zondeloze mensen, think you are robbing my kid from the most important things of childhood.

Dus je moet mij niet

gaan wijzen wat de juiste weg is want zelfs God weet niet meer wat hier nu aan't gebeuren is en hij heeft gegarandeerd spijt en is ook de weg kwijt!!!

(79b) Kiss me Father for I have sinned, and the wheel of fortune goes and comes around to the place of unrecognised not taken seriously by people about my sincerity.

(77) Anno 2006 is het bestaan steeds meer complex en vals en onterecht. Bijna niemand ziet de harde laatste 4 jaar dat ik met foute muzikanten die me hemel en aarde beloofden en ik al mijn zinnen en kracht in stak totdat het moment kwam: ok, *fuck it*, ik doe het zelf, gelukkig was mijn life-long friend & fellow musician Wim van Eemeren, er om elke vrijdag nieuwe en oude liedjes te vervolledigen. Al moet ik je zeggen twee jaar fun was het, tot ik moest keuze maken, wat ging het worden. Er was nog geen sprake van een firma en/of persoon die mijn studiotijd zou financieren dus werd (onze) eerste nieuwe plaats sinds 1994 een schets, zeer ruw en snel opgenomen maar eerlijk.

(77b) Maar ik zit ook vol disillusies van people who said they would help, when the time came.

Dus ik geef ik één ieder een goede raad: never trust anyone but yourself, if you have business to

fix do it yourself and keep saying: one day they all see I'm the best, but never get loud.

Humbly edited in joyous perseverance, love and brotherly friendship by Kristof Gabriel van Hooymissen.